

Následující odst. § 23 a) obsahuje však ustanovení, že předpis předcházejícího odstavce nevztahuje se k živnostem stavebním.

O takovou živnost však jde (§ 1 zákon ze 26. prosince 1893 č. 193 ř. z.) a nelze tudíž v tomto případě užití obdobně ustanovení posledního odst. § 14 c) živn. ř., jelikož dispens od průkazu způsobilosti není při stavebních živnostech přípustna.

Jest tedy třeba, aby i při opětném nastoupení živnosti stavební byl průkaz způsobilosti dle předpisů zákona ze dne 26. prosince 1893 č. 193 ř. z. podán.

Žal. úřad tedy práve zrušil koncesi st-lic bez předložení tohoto průkazu způsobilosti udělenou a jest stížnost bezdůvodna.

Č. 1411.

Koncese hostinská a výčepnická: I. Odepřel-li úřad udělit koncesi hostinskou a výčepnickou proto, že jí místní potřeba nutně nevyžaduje, je výrok ten nezákonný. — II. Úřad nemusí po rozumu § 18, odst. 4 živn. ř. vždycky vyslechnouti obec a společenstvo, když koncesi odepírá, proto že si již jinak zjednal pro svůj zamítavý výrok dostatečný podklad.

(Nález ze dne 9. června 1922 č. 8285.)

Věc: Marianna B. v P. (adv. Dr. J. Fischer z Prahy z Karlína) proti zemské správě politické v Praze, stran koncese hostinské a výčepnické.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Okresní správa politická v Karlíně zamítla výměrem — žádost st-licinu o udělení koncese k provozování živnosti hostinské a výčepnické v domě č. p. —, poněvadž místnosti nejsou k provozování této živnosti způsobilé, místní potřeba této živnosti nutně nevyžaduje a poněvadž st-licka nejsou vlastníci dotčeného domu, nemá prokázaného práva žádati o koncesi do domu, který jí nepatří.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání st-licinu a podotkl, že není sama o sobě rozhodnou pro další trvání dotyčné živnosti okolnost, že v těchto místnostech bývala živnost hostinská po celou řadu let provozována, nýbrž náleží živnostenskému úřadu, aby volně uvážil veškeré okolnosti dle § 18 živn. ř. při udělení koncese směrodatné. Současně byla jako bezdůvodná zamítnuta výtky, že nebyla o žádosti vyslechnuta obec a živnostenské společenstvo a zamítavý výrok odůvodněn tím, že § 18 živn. ř. předepisuje výslech obce a společenstva před udělením koncese hostinské a výčepnické, že tohoto výslechu však není třeba, nehodlá-li živnostenský úřad koncesi udělit z důvodů známých a prokázaných.

O stížnosti proti tomu podané uvážil nss toto:

Žal. úřad odepřel st-licce žádanou koncesi ze dvou důvodů, jednak že místnosti nejsou k provozování této živnosti způsobilé, jednak že místní potřeba této živnosti nutně nevyžaduje.

Pokud nař. rozhodnutí, jako důvod odepření koncese uvádí, že místnosti nejsou k provozování této živnosti způsobilé, shledal nss, že úřad pro posouzení způsobilosti místností dostatečný podklad měl.

Samá st-lka udala ve své žádosti o koncesi, že v těchže místnostech provozovala živnost hostinskou její matka, které byly právoplatně uloženy adaptace místností hostinských; v odvolání pak z výměru I. stolice výslovně doznala, že žádané adaptace nebyly provedeny, projevila však ochotu, bude-li jí koncese udělena, upravit místnosti tak, jak bylo její matce nařízeno. Z toho jest patrno, že způsobilost oněch místností byla již dříve předmětem úředního šetření, že při šetření tom zjištěny byly jisté závady, jichž náprava byla již tehdy nařízena a že ony závady i nařízení k jich odklizení byly st-lce známy.

Ze znění nař. rozhodnutí není však zřejmo, vzal-li žal. úřad na prohlášení st-lky, že jest ochotna závady kdysi zjištěné odkliditi, zřetel čili nic, zejména nepokládal-li snad místnosti za nezpůsobilé i kdyby byly tak adaptovány, jak st-lka navrhla, a jak k tomuto úsudku dospěl.

Není tedy ani z provedeného řízení ani z nař. rozhodnutí jasno, na jakých skutkových okolnostech žal. úřad založil závěr, že místnosti jsou nezpůsobilé.

V tomto nedostatku musil však nss. spatřovati podstatnou vadu řízení. Nss-u bylo dále zkoumati, zda druhý důvod, z kterého koncese byla odepřena, totiž že místní potřeba živnosti, pro niž st-lka se koncese domáhá, nutně nevyžaduje, má v zákoně, pokud se týče ve výsledcích provedeného řízení dostatečnou oporu.

V té příčině uvážil soud toto:

V 3. odst. § 18 živn. ř. jest nařízeno, že při propůjčování koncese jest přihlížeti k potřebě obyvatelstva.

Jestliže úřad, rozhoduje o žádosti za udělení koncese hostinské a výčepnické, koncesi odepřel s odůvodněním, že místní potřeba jí nutně nevyžaduje, dlužno míti za to, že pokládal za nezbytný předpoklad pro udělení koncese hostinské a výčepnické *n u t n o u p o t ř e b u*. Jestliže pak pro nedostatek tohoto zákona neznámého rekvisitu koncesi odepřel, jest rozhodnutí jeho v rozporu se zákonem a musilo proto podle § 7. zák. o ss. býti zrušeno.

K vývodům stížnosti podotýká se ještě toto:

Výtku stížnosti, že nebyla slyšena obec a živnostenské společenstvo, neshledal nss důvodnou. Podle ustanovení 4. odst. § 18. živn. ř. má živnostenský úřad před udělením koncese vyslechnouti obec a společenstvo, po případě také státní úřad policejní. Ani z tohoto ustanovení, ani z jiných předpisů živn. řádu nelze však vyvozovati, že by slyšení jmenovaných činitelů bylo nezbytně třeba i tehdy, když úřad koncesi odepírá, jestliže pro tento zamítavý výrok zjednal si jiným způsobem dostatečný podklad.

Č. 1412.

Vojenské věci (válečné úkony): I. Požadování určitého úkonu na určité osobě orgány politicko-administrativními podle posl. odst. § 27. zák. z 26. prosince 1912 č. 236 ř. z. neobsahuje v sobě ještě rozhodnutí o z á v a z k u osoby té k požadovanému úkonu, o němž rozhodují orgány jmenované v § 31. cit. zák. — II. Rozhodnutí či pouhý interní pokyn?

(Nález ze dne 9. června 1922 č. 8287.)